

gyünk Marci... a Déli pályaudvarra, vonatokat nézni. A Mészáros utca... a magasból messzire lát... a nyokában, ez ám a csuda milyen volt Anna bátyja is három és... vele is menni kellett a Délibe, odni, vonatokat nézni. Most Marci... ujjong, kiabál s integet a mozdítóknak, az utasoknak. Ez a csopja, ettől boldog. Hátról meggyünk... udvarra... a járás... folytat... látjuk a mozd... a beér... szerelve.

életkorát. S bemutatkozott a vezető „bácsi” is, az őlig harmincegy éves mozdonyvezető, aki Tatról jutott szolgálatot adni...
— Tullius Gábor vagyok.
— Milyen roma: nese van — mondtam elismeréssel.
— Az bizony, nyári romai nevem van. — De átváltott és már gyerekkori álmaim mesélte, melyek, ugye, valóra váltak. Marci meg csodálkozott a felgyulladó fényeken. Egy óráig tartott ez a csoda!

Amit nem akartam elhinni, e név belevésődött unokám emlékezetébe. Legközelebb újra őt kerestem... Én nem emlékeztem már erre a nehezem megjegyezhető névre, de Marci kiragta:
— Nagypapa, elfelejtetted, hogy Tullius Gáborral vonatoztunk?!
— Honnan tudod?
Rám nezett, és megvonta a vállát, mintha azt mondta volna: ezt a nevet sose felejttem el. Azóta lelkesen járjuk a Déli-t. De unokám csak a boldogság piros mozdonyát keresi. A tolvaj is megnézzük, de csakis ezzel szeretne találkozni. A piros mozdonyal és Tullius Gáborral.
Úl a nyokában. Keressük a piros mozdonyt. Ha találunk egyet, csalódik, mert nem az ismerős mozdonyvezető néz ki az ablakán.
— Nagypapa, már soha többé nem jön értünk Tullius Gábor?
Mit feleljek erre? Mondjam azt, hogy a csodák egyszerűek és megismételhetetlenek? Nem hinné el. Nem írthatom ki szíve vágycát. Így hát járjuk a Déli-t, és keressük a boldogság piros mozdonyát, amely elszárgultot messzire, és csak a vágycakozás érheti utol...

TAKÁCS TIBOR

A piros mozdony

gyapapa, találkoztunk ma is Tullius al? — kérdez...
tenegyszer történt velünk valami len csoda, amit szinte nem is akarhinni. Egy esztendeje csipős, szeles bókiasztunk alkonytájában a sínek cronon, mikor megállt előttünk egy ozdony. Csak a mesékben van ilyen zás, jól tudom, csak ott válnak való-ermeki álmok. De most mielőttünk egy a csoda. A magasból leszállt egy atalembet, mert észrevette Marci isát.
em akor följönni az unokájával? Na, gy, gyere, vonatozunk egy kicsit.
— Az ember van úgy, hogy nem elhinni az álmok valórválását, még ha arról álmodik... Marci se értet- gvalósuló csodát. De mikor feltet- e is utánamástam, előntötte a bol- Tolató mozdonyra szálltunk. Előre- ararogtunk a Déli sírvilágában, be- szerelvényeket és kihoztuk a beér- et. Marci ült megszeppenve, de a cre bátran megmondta a nevét és az

Minisztérium politikai államtitkára avatja fel. A számítástechnikai cég nem először kerül kapcsolatba a magyar oktatással. Hiszen a legutóbbi informatikai diákolimpián négyszázezer komputert bocsátott a hallgatók rendelkezésére. Am a mostani akcióval, a tíz különféle kiegészítővel ellátott alap-

Minisztérium politikai államtitkára avatja fel. A számítástechnikai cég nem először kerül kapcsolatba a magyar oktatással. Hiszen a legutóbbi informatikai diákolimpián négyszázezer komputert bocsátott a hallgatók rendelkezésére. Am a mostani akcióval, a tíz különféle kiegészítővel ellátott alap-

Minisztérium politikai államtitkára avatja fel. A számítástechnikai cég nem először kerül kapcsolatba a magyar oktatással. Hiszen a legutóbbi informatikai diákolimpián négyszázezer komputert bocsátott a hallgatók rendelkezésére. Am a mostani akcióval, a tíz különféle kiegészítővel ellátott alap-

Minisztérium politikai államtitkára avatja fel. A számítástechnikai cég nem először kerül kapcsolatba a magyar oktatással. Hiszen a legutóbbi informatikai diákolimpián négyszázezer komputert bocsátott a hallgatók rendelkezésére. Am a mostani akcióval, a tíz különféle kiegészítővel ellátott alap-

SZABOLCSI GYEREKEKET BOLDOGÍT

Emberbarát Svájcból

A második világháború alatt Svájc magyarországi követének iskolás fia, Louis Bischof nálunk járt iskolába. Ammira megszerette a magyarokat, hogy nemcsak a nyelvet beszéli tökéletesen, hanem azóta is a két ország közötti kapcsolat ápolásának apostolává szegődött. Áldozatos munkáját Szabó György népjóléti miniszter azzal ismerte el, hogy átnyújtotta számára a Bathfány-Strattman- emlékgyűrűt. Ezt a kitüntetést negyedik esztendeje azok kapják, akik sokat tesznek az elesettek szociális helyzetének javításáért.

Louis Bischof

Dr. Bathfány-Strattman László, az emlékgyűrű névadója századunk első felében Körmenden arról volt közismert, hogy a szegények orvosa volt. Bár származása miatt megtehetné volna, hogy magánvagyonát gyarapítsa, ehelyett azokat kezelte a kor legmagasabb színvonalán, akik nem tudták volna az orvosi ellátást megfizetni. Jelszava így szólt: „Ha boldog akarsz lenni, másokat tégy boldoggá!”
Louis Bischof különösen a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Berkesz község II. Rákóczi Ferenc Nevelőtthonáért és Általános Iskolá-

inak. Ezt Bischof lakhelyén, Murten városában és környékén gyűjtötte. (Innen korábban Oroszországba és a háborús Jugoszláviába is szállítottak adományokat.)
A zürichi repülőtér szomszédságában működő Movenpick étterem zárható szekrényeit külték el Berkeszre, az ottani Lyon's Club támogatásával. (Az étteremben korábban ezeket az alkalmazottak használták.) A zürichi kórház még használható ágyait 120 ezer svájci frank értékben szállították Berkeszre. A nevelőtthonban 40 éves mosógépet használtak, amely csak 60 fokon tudott dolgozni, ezért a korszerű textilnemek tisztítására nem is volt alkalmas. Az új mosógönya berendezése 60 ezer svájci frankba került. Beüzemelésére két héten belül svájci szerelők érkeznek a szabolcsi kis faluba.
B. M.